

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **P. K.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 30. 8. 2019, č. j. 72 A 21/2018 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 1 2018, č. j. MUSP 1378/2018, Městský úřad Šumperk (dále též „správní orgán I. stupně“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“). Přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 16. 8. 2017 v 10:26 hod. v obci Loučná nad Desnou, Rejhotice 27, na silnici I/44 ve směru na obec Jeseník při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, když mu byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI naměřena rychlost 71 km/h, a po odečtení odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost 68 km/h. Tím žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 3. 2018, č. j. KUOK 34057/2018, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Krajský soud neshledal, že by rozhodnutí správních orgánů vykazovala vady zakládající jejich nepřezkoumatelnost. Správní orgány nebyly s ohledem na pasivitu žalobce a okolnosti věci povinny uvádět důvody, proč nepřistoupily k mimořádnému snížení sankce. Kritérii pro její uložení se přitom správní orgán I. stupně zabýval dostatečně. Na zákonnost rozhodnutí nemělo vliv, že při úvaze o sankci poukázal na okolnost, jež je znakem skutkové podstaty. Pokuta totiž byla uložena v nejnižší možné míře. Ani výrok rozhodnutí netrpí žádnými nedostatky; jsou v něm uvedena všechna relevantní ustanovení zákona o silničním provozu. Vadu rozhodnutí nezakládá ani to, že se správní orgány nezabývaly polehčujícími okolnostmi jako je přehlednost úseku či nulový provoz, neboť je žalobce namítal až v žalobě. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám týkajícím se zjištěného skutkového stavu. V řízení totiž nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by jakkoliv zpochybňovaly skutková zjištění policistů vycházející z provedeného měření rychlosti. Měření proběhlo ověřeným a kalibrovaným přístrojem. Mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii uprostřed snímku a viditelnost byla perfektní. Pokud by došlo k nežádoucím nesrovnalostem při měření (k jeho zkrácení prostřednictvím vnějších vlivů), rychloměr by vyhodnotil měření jako technicky nemožné a neprovedl by je, jak potvrzuje odborné vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu ve věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011. Krajský soud odmítl rovněž námitky zpochybňující oprávnění policie provádět měření a pořizovat z něj obrazové záznamy. Pokud se žalobce domníval, že bylo měření provedeno nesprávně, neboť jel jinou rychlostí, není zřejmé, proč to nenamítl bezprostředně poté, co byl zastaven. Pozdější uplatnění takové argumentace se může jevit jako účelové. Tvzení, že mohlo dojít k jevu *slip effect*, krajský soud shledal za hypotetické a nepodložené. Vozidlo bylo měřeno v přímém směru, nikoliv z boku, a k jevu *slip effect* by proto nemělo dojít. Navíc, pokud by se měřící bod posunoval, došlo by k hlášení chyby. Námitky v této části jsou spíše účelové a spekulativní, bylo by tak nadbytečné nechat vypracovat znalecký posudek navrhovaný žalobcem. Soud shledal nedůvodnými rovněž ostatní námitky žalobce.

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Namítl, že krajský soud nesprávně vypořádal námitku, že v rozhodnutí správních orgánů absentují ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o přestupcích“), podle kterých byl uložen správní trest, jakož i ustanovení obsahující zákonná kritéria k jeho uložení. Krajský soud odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který řešil odlišnou právní otázku, a sice požadavky na právní kvalifikaci skutku. Neplatí z něj ovšem, že by výrok nemusel obsahovat právní kvalifikaci uložené sankce. Judikatura Nejvyššího správního soudu potvrzuje názor stěžovatele, že z výroku musí být jednoznačně patrné, podle jakého ustanovení zákona mu byla stanovena sankce. I podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) musí být ve výrokové části uvedena právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Těmito ustanoveními jsou §§ 37, 38, 39, 40 či 46 zákona o přestupcích, které nebyly uvedeny ve výroku ani v odůvodnění rozhodnutí. Stěžovatel má dále za to, že v žalobě uvedl dostatečné skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření. Dle něj byly dány ideální podmínky pro jev *slip effect*, neboť měření bylo prováděno manuálně, na větší vzdálenost, z boku, a v úseku s nezanedbatelným převýšením. Krajský soud však odmítl vznik uvedeného efektu, aniž by provedl navržené důkazy. Odkázal přitom na odborné vyjádření, jež je mu známo z vlastní činnosti. Tím porušil procesní práva stěžovatele, který nedostal příležitost se s tímto důkazem seznámit a vyjádřit se k němu. Navíc je toto vyjádření věcně

pokračování

nesprávné, jak vyplývá z vyjádření Českého metrologického institutu ze dne 14. 8. 2018. Není technicky proveditelné, aby byl laserový rychloměr schopen rozpoznat, že nedošlo k žádné vadě při měření rychlosti. Tvrzení krajského soudu, že měření nemohlo být ovlivněno jevem *slip effect*, nebylo prokázáno. Na tom nic nemění skutečnost, že byl rychloměr ověřen a jeho typ schválen. Nepřezkoumatelná jsou rovněž tvrzení krajského soudu o fungování použitého rychloměru, neboť není uveden zdroj informací a nejedná se o notorietu. Stěžovatel doplnil, že s naměřenou rychlostí nesouhlasil od počátku, pročez odmítl blokové řízení. Nelze mu tudíž klást k tíži, že nenamítal ovlivnění měření jevem *slip effect*. Nadto se neuplatní koncentrace řízení. Z rozsudku není zřejmé, zda krajský soud tuto námitku považoval za účelovou. Ostatně tato námitka nemůže být účelová, neboť stěžovatel pouze poukazyval na skutečnosti, které vyplývají ze spisu, nebo je lze ověřit dokazováním. Při silniční kontrole si nadto nemusel být stěžovatel jevu *slip effect* vědom. Nad rámec kasační stížnosti, tedy mimo kasační námitky, vyjádřil stěžovatel, respektive jeho zástupce, nesouhlas s vyvěšováním jejich osobních údajů na internet Nejvyšším správním soudem.

IV.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou vadou výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou stěžovatel spatřuje v absenci uvedení ustanovení zákona o přestupcích, podle kterých mu byl uložen správní trest pokuty a určen druh a výměra správní sankce (§§ 37 až 40 a § 46 zákona o přestupcích).

[8] Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatel je uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Následně podrobně specifikoval, v čem přestupkové jednání spočívalo, a uvedl, že stěžovatel porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Poté konstatoval, že za uvedený přestupek ukládá stěžovateli podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[9] Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval obsahovými náležitostmi výrokové části rozhodnutí. Z jeho judikatury vyplývá, že smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí, kterým je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, je, aby nebylo jeho jednání zaměnitelné s jiným jednáním, a aby byly řádně vymezeny rozhodné okolnosti z hlediska posouzení překážky *lispendence*, dodržení zásady *ne bis in idem*, z hlediska vymezení okruhu dokazování a pro zajištění práva na obhajobu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 - 48, či ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 - 53). Otázce vymezení skutku, jakož i obsahovým náležitostem výrokové části správního rozhodnutí se věnoval rovněž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, jakož i v usnesení ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, na něž odkazoval již krajský soud. Je pravdou, že usnesení rozšířeného senátu č. j. 4 As 165/2016 - 46

se týká uvedení právních norem odpovídajících skutkové podstatě správního deliktu, nikoliv přímo ustanovení, podle nichž byl uložen správní trest (pokuta). Z uvedené judikatury však vyplývají obecné požadavky na to, co musí být ve výrokové části rozhodnutí z hlediska právní kvalifikace obsaženo. Ve vztahu k chybějícím právním ustanovením v rozhodnutích správních orgánů shrnul tyto požadavky Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2020, č. j. 5 As 247/2018 - 39, tak, že *„je možné připustit, že podle § 68 odst. 2 správního řádu je třeba, aby správní orgán uvedl právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. To nicméně neznamená, že je nutno uvádět veškerá ustanovení zákonných i podzákonných předpisů, která s věcí souvisí. Je třeba pouze uvést všechna ustanovení, která v soubornu tvoří právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Ustanovení, jejichž absenci stěžovatel nyní namítá, se netýkají skutkové podstaty přestupku, ale podmínek ukládání sankce (pokuty). Přestože je třeba při jejím ukládání uvést, o jaká ustanovení se správní orgán opírá, aby byla vyloučena možnost libovůle a svévole a byly dodrženy další principy správního trestání, není nutno ve výroku rozhodnutí uvádět veškerá ustanovení, která vytvářejí samotný rámec pro jejich ukládání v přestupkovém řízení.“* Správní orgány jsou tedy povinny ve výroku rozhodnutí uvést pouze tu právní úpravu, která je pro danou věc co nejspécifitější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8 As 228/2018 - 53).

[10] Ustanovení §§ 37 až 40 zákona o přestupcích obsahují obecná pravidla, podle nichž se postupuje při určení druhu a výměry správního trestu jako je povaha a závažnost přestupku, či polehčující a přitěžující okolnosti. Ustanovení § 46 zákona o přestupcích se pak obecně zabývá ukládáním správního trestu pokuty a její splatností. Správním orgánem I. stupně odkazovaný § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, pak konkrétně stanoví, že za přestupek se uloží *pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k)*. Citované ustanovení tedy dopadá právě na přestupek, z jehož spáchání byl stěžovatel uznán vinným, přičemž stanovuje jednoznačně konkrétní druh správního trestu - pokutu, jakož i její dolní a horní hranici pevně určenou částkou.

[11] Ve vztahu k právní kvalifikaci ukládané sankce tedy správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl ta ustanovení zabývající se uložením sankce, která byla specifická a relevantní právě pro projednávanou věc. Obecná ustanovení o ukládání sankcí za spáchání přestupku tyto limity nenaplňují, a proto není vadou, pokud ve výroku či v odůvodnění rozhodnutí nejsou konkretizována. Nejvyšší správní soud se tak plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že správní orgán I. stupně ve výroku uvedl veškerá relevantní ustanovení zákona o silničním provozu a že tyto odkazy byly v posuzovaném případě zcela dostačující.

[12] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami zpochybňujícími skutkové závěry správních orgánů a krajského soudu.

[13] Podle ustálené judikatury tohoto soudu je pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti zpravidla dostačující vycházet z oznámení o přestupku, záznamu o přestupku obsahujícího fotografii měřeného vozu a údaje o provedeném měření, a ověřovacího listu silničního rychloměru (viz například rozsudky ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36). Ačkoliv vždy záleží na okolnostech každého jednotlivého případu, uvedená kombinace podkladů obvykle poskytne dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tedy aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[14] V projednávaném případě správní orgány obstaraly výše popsanou sadu podkladů, z nichž při posouzení věci vycházely. Tyto podklady přitom svědčí o tom, že stěžovatel vytýkané jednání spáchal. Stěžovatel se v žalobě snažil zpochybnit jejich průkaznost námitkami vůči provedenému měření. Tvrdil, že ač rychloměr naměřil určitou rychlost, tato neodpovídala skutečnosti, neboť

pokračování

měření bylo prováděno manuálně (nikoliv ze stativu), na větší vzdálenost, z boku, a v úseku s nezanedbatelným převýšením, a byly tak ideální podmínky pro vznik jevu *slip effect* (tj. posun měřicího bodu způsobující změření vyšší než skutečné rychlosti).

[15] Krajský soud shledal s ohledem na okolnosti věci možnost vzniku jevu *slip effect* toliko za hypotetickou a konkrétně nepodloženou. Poukázal zejména na to, že podle snímku z rychloměru nebylo vozidlo měřeno z boku, jak tvrdí stěžovatel, ale přibližně v přímém směru. Fotografie v záznamu o přestupku tedy jednoznačně vyvrací tvrzení stěžovatele, že nastala jedna z ideálních okolností, z nichž by bylo možno usuzovat na existenci jevu *slip effect*. Nutno dodat, že ze správního spisu neplyne ani to, že by nastala jakákoliv z dalších okolností, jež jsou podle stěžovatele ideální pro vznik daného efektu. Nejedná se tak z jeho strany o víc než prosté a ničím nepodložené spekulace. Jakkoliv je v záznamu o přestupku uvedeno, že měření bylo provedeno přenosným radarem, resp. že proběhlo v manuálním režimu, neznámá to ještě, že měření proběhlo bez stativu, jak dovozuje stěžovatel. Takové závěry ze správního spisu nevyplývají. Z fotografie ze záznamu o přestupku ani z mapy založené ve správním spise pak nevyplývá, že by bylo měřeno „v úseku s nezanedbatelným převýšením“ a „na větší vzdálenost“. Nadto by tyto skutečnosti byly relevantní pouze tehdy, pokud by převýšení na místě či vzdálenost dosahovaly hodnot rozporných s návodem k obsluze. Stěžovatel však v tomto ohledu žádné konkrétní námítky neuplatnil. Nereflektují-li přitom stěžovatelem namítané skutečnosti ani konkrétní okolnosti projednávané věci, dost dobře nemohou založit rozumné pochybnosti o výsledku měření, a nebylo tudíž nezbytné se jimi blíže zabývat.

[16] Stěžovateli lze v obecné rovině přisvědčit, že shromážděné podklady nepředstavují nezpochybnitelný důkaz a nevylučují, že může dojít k poruše na měřicím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Pokud by nebyl při měření dodržen stanovený postup, nemůže získaný výsledek pochopitelně obstát jako důkaz. K tomu je však nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně zpochybněno (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019 - 33, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019 - 38), což se stěžovateli v posuzované věci nepodařilo. Ke zpochybnění výsledků měření totiž nepostačují prostá, žádnou konkrétní skutečností nepodložená tvrzení stěžovatele, ani jeho úvahy, že by měření v nynější věci teoreticky mohlo být ovlivněno jevem *slip effect*. Za této situace lze přisvědčit krajskému soudu, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně. Krajský soud nijak kategoricky nevyloučil, že by měření nemohlo být ovlivněno tvrzeným jevem *slip effect* (či jiným pochybením). Jeho rozsudek je založen na závěru, že takové skutkové verzi nic nenasvědčuje. S tím se Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené ztotožňuje.

[17] Krajský soud podpořil svou argumentaci o absenci skutkových důvodů, které by vyvolávaly rozumnou pochybnost o bezvadnosti měření rovněž konstatováním, že neproběhlo-li by měření správně, rychloměr by měření neprovedl. K tomu odkázal na odborné vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu, jež je mu známo z úřední činnosti (věc vedená pod sp. zn. 76 A 27/2011), a podle něhož „v případě, že došlo ke změření rychlosti, znamená to, že měření nebylo ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti.“ Ve vztahu k laserovému rychloměru MicroDigiCam LTI, který byl použit k měření rychlosti i v nyní souzené věci, ostatně taktéž zdejší soud opakovaně vyslovil, že došlo-li by k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření (srov. rozsudky ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27, ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 304/2018 - 39, či ze dne 16. 7. 2020, č. j. 3 As 72/2018 - 34).

[18] Tím, že krajský soud zahrnul do svého rozhodnutí skutečnosti, které mu jsou známé z úřední činnosti, došlo dle stěžovatele k porušení jeho procesních práv spočívající v tom, že nedostal možnost se seznámit s důkazem, na nějž krajský soud odkázal, a vyjádřit se k němu.

[19] Jak má soud postupovat v případě, že hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známé z jeho úřední činnosti (§ 121 o. s. ř.) se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 - 129. Z uvedeného rozsudku plyne, že soud musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, ze které jeho konkrétní činnosti či postupu jsou mu skutečnosti podle § 121 o. s. ř. známé a jak se o nich dozvěděl. Jinak by nebylo možné přezkoumat, zda se vskutku jedná o skutečnosti známé soudu z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 o. s. ř., a tedy zda soud postupoval v souladu se zákonem, když z nich vycházel, ačkoliv o nich nevedl dokazování. V posuzované věci krajský soud jednoznačně identifikoval zdroj, z něhož čerpal své poznatky, o němž opřel závěr o správnosti provedeného měření (odborné vyjádření poskytovatele služeb v oboru bezpečnosti silničního provozu ve věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011). Tomuto požadavku tedy krajský soud plně vyhověl. Dále z výše uvedeného rozsudku č. j. 1 As 100/2009 - 129 plyne, že krajský soud je povinen seznámit účastníky řízení se skutečnostmi, které jsou mu známé z jeho úřední činnosti, a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů. To však pouze v případě, pokud účastníci řízení nemohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takových skutečností rozumně předpokládat. Takový postup by totiž byl v rozporu s ústavním zákazem překvapivých rozhodnutí, resp. s ústavním požadavkem, aby rozhodnutí bylo pro účastníky předvídatelné (srov. k těmto ústavněprávním požadavkům spravedlivého procesu, vyplývajícím z čl. 38 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod, např. náleze ze dne 31. 7. 2008, sp. zn. I. ÚS 777/07). Ve věci vedené pod sp. zn. 1 As 100/2009 se jednalo o žádost o osvobození od soudních poplatků a Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že aplikace informací o dědickém řízení po matce stěžovatelky, které byly soudu známy z úřední činnosti, byla pro stěžovatelku překvapivou skutečností. Naproti tomu v nyní posuzované věci aplikoval krajský soud informace o fungování rychloměru, které mu byly známé z úřední činnosti, v situaci, kdy stěžovatel zpochybňoval výsledek měření z důvodu vzniku jevu *slip effect*. Skutečnost, že se krajský soud zabýval fungováním tohoto rychloměru, tedy zcela zjevně není překvapivá a bylo ji možné s ohledem na okolnosti dané věci rozumně předpokládat. Krajský soud nadto odkazem na odborné vyjádření ve věci vedené pod sp. zn. 76 A 27/2011 pouze podpořil svůj závěr, že stěžovatel rozporoval správnost záznamu pořízeného daným rychloměrem toliko hypotetickými a spekulativními tvrzeními (které neměly oporu ve správním spise, viz výše). S ohledem na výše uvedené tedy nedošlo k nepřijatelnému omezení procesních práv stěžovatele.

[20] K polemice o účelovosti námitek stěžovatele zdejší soud uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že zástupce stěžovatele používá typizované námítky, které uplatňuje opakovaně v mnoha jiných obdobných případech (zejména změření nesprávného vozu, měření v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, ovlivnění správnosti měření jevem *slip effect* atp.). Užití takových námitek jistě neznamená, že by jim soud neměl věnovat pozornost, nepochybně mohou být uplatňovány důvodně, nicméně jejich věrohodnost je za uvedených okolností *prima facie* zpravidla nižší. S ohledem na uvedené není vadou, pokud se krajský soud některými námitkami zabýval stručně, reagoval na jejich celkovou podstatu, nikoliv na každý dílčí argument, případně v podrobnostech odkázal na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů (viz obdobně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 - 30, či ze dne 5. 6. 2019, č. j. 3 As 255/2017 - 28). Je však třeba se stěžovatelem souhlasit, že mu nelze vyčítat, a to ani stran účelovosti námitek, že již bezprostředně po zastavení vozidla neuplatnil argumentaci konkrétně možnosti vzniku jevu *slip effect*. Neuplatnil však ani žádné jiné relevantní námítky, které by mohly ve výsledku vést k závěru, že takový jev nastal (a to ani později v řízení).

pokračování

[21] K absenci provedení důkazů týkajících se jevu *slip effect*, např. znaleckého posudku, jenž by opakoval testy provedené redaktory BBC, zdejší soud uvádí, že z napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, proč krajský soud shledal provedení takových důkazů jako nadbytečné a nezpůsobilé zpochybnit věrohodnost důkazů, z nichž vycházel (body 48 a 49 rozsudku). S těmito se Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené plně ztotožňuje.

[22] Důvodem pro zrušení rozsudku není ani to, že krajský soud se vyjádřil ke skutečnostem, které nemají přímou souvislost s posuzovanou věcí a nebyly ani namítány v žalobě (absence reflexe a překážky mezi rychloměrem a vozidlem). Jelikož jde o nadbytečné úvahy, nemohou způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatu věci totiž krajský soud uchopil správně a dostatečně zdůvodnil, proč nedošlo k relevantnímu zpochybnění důkazu ze záznamu z rychloměru.

[23] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterých nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[25] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřeném v kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že se k němu již opakovaně vyjadřoval – a to například přípisem Předsedy Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, či ve věcech vedených pod sp. zn. 2 As 383/2017, či 9 As 413/2018. Za této situace již není nutné danou skutečnost podrobněji rozebírat, a zdejší soud odkazuje na relevantní písemnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu